

Pytania prejudycjalne

Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy 2001/40/WE⁽¹⁾, dotycząca w szczególności tego, czy wyrażenie przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności na co najmniej jeden rok, jakie zawiera ten przepis, odnosi się do kary przewidzianej w sposób abstrakcyjny za przestępstwo, o jakie chodzi, czy też przeciwnie, do konkretnej kary pozbawienia wolności nałożonej na skazanego, a w związku z tym, czy decyzja państwa członkowskiego o wydaleniu obywatela państwa trzeciego skazanego na karę pozbawienia wolności w wymiarze ośmiu miesięcy byłaby uznana przez inne państwa członkowskie.

(¹) Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. L 149, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Cagliari (Włochy) w dniu 2 października 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Claudia Concu, Isabella Melis

(Sprawa C-457/14)

(2014/C 439/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Claudia Concu, Isabella Melis

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, a także zasady potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, aby na przetarg wystawiane były koncesje, których czas obowiązywania jest krótszy, niż czas obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości, jeżeli przetarg zostaje ogłoszony w celu zaradzenia skutkom wynikającym z niezgodnego z prawem wykluczenia pewnej liczby podmiotów gospodarczych z przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE, a także zasady potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej we wspomnianym wyroku z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby wymóg uporządkowania systemu udzielania koncesji poprzez zrównanie w czasie terminu ich wygaśnięcia stanowił przyczynę należycie uzasadniającą skrócony czas obowiązywania koncesji wystawionych na przetarg w porównaniu do czasu obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 8 października 2014 r. – Asparuchowo Lejk Investmynt Kympani OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzhalwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-463/14)

(2014/C 439/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asparuchowo Lejk Investmynt Kympani OOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obzhalwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 24 ust. 1 i art. 25 lit. b) dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „świadczenia usługi” obejmuje także wypadki umów dotyczących wykonania usług doradztwa w ramach abonamentu, takich jak te w postępowaniu głównym, w ramach których usługodawca – dysponujący wykwalifikowanym personelem do wykonania tych usług – jest do dyspozycji zleceniodawcy w okresie trwania umowy i zobowiązał się do zaniechania zawierania umów o podobnym przedmiocie z konkurentami zleceniodawcy?
- 2) Czy przepisy art. 64 ust. 1 i art. 63 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego odnoszące się do świadczenia usług doradztwa w ramach abonamentu następuje z upływem okresu, za który ustalono zapłatę, bez względu na to, czy i ile razy zleceniodawca skorzystał z usług, w odniesieniu do których doradca był do dyspozycji zleceniodawcy?
- 3) Czy przepis art. 62 ust. 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że usługodawca wskazany w umowie o świadczenie usług w ramach abonamentu musi naliczyć podatek VAT w odniesieniu do świadczenia usługi wraz z upływem okresu, za który ustalono wynagrodzenie abonamentowe, czy też to zobowiązanie powstaje wyłącznie, jeśli w danym okresie podatkowym zleceniodawca skorzystał z usług doradcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-468/14)

(2014/C 439/34)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Clausen i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując stan prawny, w ramach którego dozwolona jest sprzedaż wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus), co stanowi naruszenie art. 8 w związku z art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych⁽¹⁾, Królestwo Danii uchybiło obowiązkowi ciążącemu na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Danii uchybiło obowiązkowi ciążącemu na nim na mocy dyrektywy art. 8 dyrektywy 2001/37 ograniczając się do zakazania sprzedaży w Danii wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus) w porcjach wielkości szaszetki lub porowatych szaszetkach, nie zakazując jednocześnie sprzedaży tych wyrobów tytoniowych w postaci sypkiej (snus). Królestwo Danii nie zakwestionowało tego, że jego przepisy krajowe nie są zgodne z prawem Unii w zakresie dotyczącym wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego. Folketing (duńskie Zgromadzenie Narodowe) odrzucił jednak projekt ustawy o całkowitym zakazie wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego (snus).

Królestwo Danii nie przyjęło żadnych nowych zobowiązań, które miałyby na celu dostosowanie przepisów tego państwa członkowskiego do prawa Unii. Komisja stwierdza zatem, że Królestwo Danii nadal uchybia zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 2 pkt 4 dyrektywy 2001/37.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194, s. 26.